

Ud over disse Ændringer henvises særligt til Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, vedrørende Beregningen af Afgiften. Efter de gældende Regler forhøjes et Afgiftsbeløb for en enkelt Faktura eller tilsvarende altid til det nærmeste med 10 delelige Tal. Den nye Regel betyder en Lettelse for Afsætning i smaa Partier.

I § 7, 2det Stykke, sidste Punktum, er foreslaaet en Ændring i Beskatningen af de Cigarer og Cigarillos, som private indfører til eget Forbrug, idet det har vist sig, at saadanne Varer, naar Afgiften udredes paa den i § 3, 5te Stykke, i Tobaksafgiftsloven af 21. December 1918 foreskrevne Maade, som Regel bliver beskattede for lavt i Forhold til tilsvarende Varer, der indføres og beskattes af Handlende.

I § 8, 1ste Stykke, 1ste Punktum, er foreslaaet en Tilføjelse til Bestemmelsen om, hvem der skal berigtige Afgiften, gaaende ud paa, at kun den Indfører, der handler for egen Regning, kan foretage Berigtigelsen. Tilføjelsen tilsigter kun at hindre Omgaaelse af Lovens Bestemmelser derved, at Agenter fakturerer Cigarer og Cigarillos til den egentlige Indfører for at spare en Afgift, som burde være erlagt.

Bestemmelserne i § 11 er i Hovedsagen i Overensstemmelse med de gældende Regler, men præciserer Varemottagerens Pligt til at paase, at en stemplet Faktura ledsager de Cigarer og Cigarillos, der leveres til videre Forhandling.

Til §§ 12—17.

Kapitel III indeholder de særlige Regler om Afgiften paa Dyrkning af Tobak her i Landet. Afsnittet er i alt væsentligt i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lov af 29. April 1913 om Afgift paa Dyrkning af Tobak og § 25 i Loven af 21. December 1918 samt § 3 i Lov af 22. December 1920 om Forlængelse af og Ændring i fornævnte Love.

I § 12 er der dog givet Reglerne i den nugældende § 1 i Loven af 29. April 1913 en noget ændret Affattelse for at muliggøre andre Fremgangsmaader ved Behandling af den avlede Tobak end den nu gængse.

I § 13 er det foreslaaet at ændre Reglerne i § 2 i Loven af 29. April 1913 i Overensstemmelse med den administrative Praksis, hvorefter Ejeren eller Forpagteren af den Ejendom, hvorpaa Tobakken avles,

hæfter for Afgiften, naar Dyrkeren ikke betaler.

Til §§ 18—21.

Kapitel IV samler de almindelige Bestemmelser vedrørende Afgiftspligt og Afgiftsfrihed, Udfærdigelse af Stempelmærker m. v., som nu findes spredt i forskellige Afsnit af Lovene af 8. Juni 1912 og 21. December 1918 eller er administrativ Praksis.

Ved Bestemmelserne i § 19, 2det og 3die Stykke, er der udtrykkelig tillagt Statskassen samme Sikkerhed for Tobaksafgifterne som for Ølskatten og Spiritusafgiften.

Det i Beretningen fra Tobakskommissionens Underudvalg udtalte Ønske om Forlængelse i Krediten til 6 Maaneder foreslaas til dels imødekommet ved at forlænge Krediten fra 3 til 4 Maaneder.

Til §§ 22—27.

Kapitel V samler ligeledes en Række Bestemmelser, som findes i de forannævnte to Love, men som bør være fælles for samtlige Tobaksvirksomheder. De nye Regler, som Kapitlet indeholder, er udførligt begrundede i Beretningen fra Tobakskommissionens Underudvalg.

Bestemmelsen i § 22, 2det Stykke, fastslaar, at de deri anførte Betingelser altid skal være opfyldte af den, der vil erhverve den omhandlede Tilladelse, men Toldbestyrelsen er ikke derved afskaaret fra at fastsætte yderligere Betingelser for en Tilladelse for derved at sikre Lovens øvrige Bestemmelser mod Omgaaelse.

Reglen i § 27 er allerede til dels gennemført som administrativ Bestemmelse for ubeskattede Cigarer og Cigarillos. Forbudet mod Auktionshandel med Tobaksvarer saavel ufortoldede som fortoldede, ubeskattede som beskattede, bør imidlertid utvivlsomt gennemføres for samtlige Tobaksvarer, idet Auktionshandel efter hele sit Væsen er i Modstrid med de Begrænsninger, Stempelafgiften og Omsætningsafgiften maa medføre for Handelen med de saaledes beskattede Varer.

Til §§ 28—39.

Kapitlerne VI og VII samler ligeledes ensartede, men spredte Bestemmelser fra de gældende Love.